Ч. 259. Пятниця 29 (16) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Міжнародне положенє. — Занятє Сербами Дураццa. — Проголошенє независимости Альбанії.

На передвчерашнім засїданю палати послів предложив, як звістно, п. Мінїстер скарбу буджетову провізорию на пів року.

По відчитаню внесень і інтерпеляций п. Урбан представив реферат в справі клясової льотериї. Потім промовляв п. Діяманд, котрий як справоздавець меншости, домагав ся безпроволочного знесення числової льотериї, а не щойно за 10 літ. Жалів ся, що не удало ся социялїстам перевести дотичного внесеня в комісиї. Закидав, що числова льотерия не є так уладжена, щоби біднїйше населене повздержати від граня.

Другий справоздавець меншости п. Крек заявив ся рішучо против виарендованя клясової льотериї.

П. Лєхер називає предложенє небезпечним під фінансово-державним взглядом і в довшій промові заявляє, що держава не повинна учити суспільности гри, але працї і ощадности.

П. Мінїстер скарбу Залєский заявляє, що парлямент від десяток літ веде боротьбу против числової льотериї. Коли правительство тепер вносить закон о єї знесеню, то вдоволяє бажане представників народа. Що правда, палата домагає ся цїлковитого єї знесеня, а не заступленя иншою, але теперішне фінансове положенє держави вимагає такого полагодженя справи. Теоретично можна з тим сперечати ся, чи клясова льотерия є пожиточною і конечною інституциєю. Бесїдник не хоче бути адвокатом клясової льотериї, але гадає, що внесенєм предложеня правительство сповнило свій обовязок. Полємізує з промовою п. Лєхера та заявляє, що долучені до проєкту пляни мають служити лише для ориєнтациї послів. Що-до оцінки приходів з клясової льотериї, не можна з гори нїчого певного предвидїти — мінїстер може лише заявити, що одна дуже поважна особа жертвувала за виарендоване приходів як першу рату 12 мілїонів корон. Заявив вкінци, що робота мінїстра скарбу стоїть під публичною контролею. Треба спитати ся, чому саме той проєкт правительства стрітив так строгу критику. П. Лєхер пригадав, що в марті 1912 будемо обходити столїтє патенту про числову льотерею, вступом до тої торжественности нехай же буде принайменше нинїшна ухвала, котра веде до покладеня кінця числовій льотериї.

Наради перервано і приступлено до нарад над наглими внесенями пос. Лясоцкого і тов. в справі закона про худобячу пошесть, а також над внесенями в тій мірі пп. Олесницкого Онишкевича, Вальднера і тов.

Пос. Онишкевич заявляє, що закон про худобячі пошести, головно про прищицю, є головною причиною невдоволеня серед хлїборобского населеня. Безоглядне примінюванє приписів закона означає в Галичинї шкоду для плеканя худоби, але рівночасно причиняє ся до того, що пошесть все більше ширить ся. В інтересї продуцента і консумента було би бажане, щоби пискову-ратичну пошесть вилучити з тих недуг, про котрі має ся доносити властям.

Президент заявляє, що домаганє п. Лясоцкого, щоби взяти на дневний порядок нарад оба справозданя ветеринарийної комісиї, приймає до відомости і предложить єго на найблизшім засїданю конвенту сеньорів.

Між відчитаними інтерпеляциями є інтерпеляция п. Райцеса в справі охорони Жидів в Солуни. Інтерпелянт домагає ся інтервенциї всїх великих держав в користь тих Жидів.

Слїдували запити до президента.

П. Бянкінї обговорює відносини в Дальматії, які запанували з причини розвязаня міских рад в Сплїтї і Себеніко та взиває правительство, щоби в так важних часах не ображувало почувань південно-славяньского населеня.

П. Брайтер в запиті до президента жалїє ся на спосіб покликуваня резервістів і на га-

---

12)

Служниця без заплати.

(З нїмецкого — О. Гекера).

(Дальше).

Аж тепер закінчило ся остаточно і невідклично. Залюблені доси стратили від сеї пори себе зовсїм з очий. Не помагало також нїчого договорюване зажуреної панї Моффарт, бо Мейбель була занадто огірчена, як щоби взагалї слухала то, що матір їй говорить. Та й на дармо панї Моффарт сподївала ся, що Стівн чей верне ся. Він зірвав зовсїм зі своїм давним звичаєм, коли то бодай раз в ряди годи заходив вечером при якійсь нагодї, то вже мусїла она признати, коли минуло цїле лїто, а він анї разу не показав ся.

Відносини межи матірю а донькою потерпіли також від того, що она зі Стівном зірвала. Коли матір лагідно промавляла їй до розуму, Мейбель на то лиш кидала ся. Вертала вже домів правильно аж около одинайцятої години в ночи, а скоро панї Моффарт хоч би лиш легонько против того виступала, то она робила ся зараз така, що годї було єї стерпіти і покликуючись на свою повнолїтність, випрошувала собі всяке опікуньство.

Не лїпше доводило ся і найстаршому синови вдовицї, котрий за той час став полїцистом і оженив ся, коли він случайно зійшов ся з сестрою і хотів їй робити якісь представленя; Мейбелю нападав тодї нагло якийсь такий завзятий опір, якого доси у неї не бувало, а котрий зовсїм не виходив на єї користь; она тодї злостила ся і казала, щоби нїхто не мішав ся до єї приватних відносин.

— Я не роблю нїчого такого, чого би я мала встидати ся — казала она. — Мама не може жалувати ся на мене, бо я віддаю їй що тижня моїх пять долярів, а майже вже нїколи не вечеряю дома. Ту невинну розривку, на яку собі позваляю, може менї кождий позволити. Не знаю, длячого би я не мала би також житя трохи зазнати.

— Але бо ти пускаєш всї свої гроші! Мама показувала менї твою книжочку щадничу. Замість щоби там були нові вкладки, то показує ся, що ти вже від кількох місяців вибираєш — то встид, при твоїх дванайцять долярах тижнево.

Він мусїв почути ту пискату відправу, що лїпше нехай пильнує своїх власних приватних інтересів і нехай сам старає ся о то, щоби єго жінка не була колись служницею без заплати. — Я знайшла в подружу хибу і не дам ся зловити — говорила она. — Так як тепер жию, то бодай маю щось з мого житя. Бути все лиш робучим волом, як то на жаль мама все була — нї, дякую за то!

Лиш зі сльозами в очах могла панї Моффарт слухати такої бесїди. — Дитинко, що тебе якесь таке напало! — казала она сумно. — Як би так говорив якийсь мужчина, то треба би єго пожалувати. Але ти моя донька, в твоїм серци повинно би щось більше жити, як лиш сама охота забави. Дитинко, нехай Бог тебе боронить від того, щоби ти доти робила собі забавку з серцями, які тебе люблять, аж би ти остала ся самісенька одна на сьвітї. Нема нїчо страшнїйшого як жити самій одній і опущеній.

Тодї в Мейбелї наставала нагло якась зміна і она з плачем припадала до матери. — Мамо, я сама не знаю, що менї стало ся — признавалась она. — Але я не зла; то, що роблю, може кождий видїти.

— Але на то іде богато гроший, що ти так строїш ся! Давнїйше того у тебе не бувало. Ти собі така бувала простенька. А тепер тоті величезні капелюхи, тоті дорогі пера на них! Вже не заощадиш нїчого!

Тодї Мейбель зачинала знов дути ся. — То не мусить так бути, мамо! Коли хоче ся так робити як другі, то й треба якось виглядати, бо инакше нїхто не буде на нас зважати. На щаджене єсть ще час. Я преці ще молода а коли трохи ужию житя, то буду перша, котра знов возьме на розум.

Она не видїла того, як мати гірко усьміхнула ся; она занадто була занята иншими річами, як щоби добачила, як то борзо матір послїдної зими постаріла ся.

*

лицких старостів, котрі не зважають на закон про відшкодоване родин резервістів, бо або не признають їм віякого відшкодованя, або виплачують эго по кількох місяцях, а навіть роках. Бесідник питає ся президента, чи пред ставить правительству, щоби при покликуваню резервістів поступало згідно з приписами закона та щоби запомоги родинам резервістів можливо скоро виплачувало ся.

П. Трильовский в запиті до президента звертає увагу на внесену інтерпеляцию, в якій нарікає, що староста в Сокали заборонив од ному українському стоваришеню уладити торжество в день уродин цісаря 18 серпня. Бесідник питає ся президента, чи схоче інтервеніювати у правительства, щоби порушену в інтерпеляциї справу полагодити, а не проволікати.

П. Зайц в запиті до президента протестує против конфіскати „Arbeiter Zeitung“ за оголошене социялістичного манїфесту, ухваленого на міжнароднім социялістичнім зїзді в Базилеї, а зверненого против війни. Протестує також против того, що президент заборонив відчитати інтерпеляцию на засїданю і питає ся, чи се рішене не запало під пресиєю правительства на конференциї президента палати з президентом мінїстрів.

Президент Сильвестер відповідає, що зі взгляду на ситуацию, в якій находить ся монархія, уважав відповідним сам відчитати вне сені інтерпеляциї перед їх відчитанем в палаті і інтерпеляцию п. Зайца не признав відповідною до відчитаня. Згідно з приписами реґуляміну зажадає, щоби палата на тайнім засїданю повзяла рішене, чи інтерпеляцию сю має ся відчитати на явнім засїданю. Що до запиту про конференцию президента палати з президентом мінїстрів, то бесїдник на той запит відказує відповіди.

П. Штельцль виступає против запиту п. Зайца, який ображує правительство, президента палати і цілу палату. Ціла палата бажає мира, але не за всяку ціну.

По дальших запитах президент казав опорожнити ґалерию і запорядив тайне засїдане, на котрім палата в звичайнім голосованю ухвалила не відчитувати інтерпеляциї социялістів на явнім засїданю.

По отвореню явного засїданя президент закрив его.

Як з Відня доносять, міжнародне положене не змінило ся. Часть віденської праси привязує велике значінє до послуханя австрийского амбасадора в Петербурзі у царя. І справді та одногодинна авдиенция доказує, що урядова Росия поводить ся зовсїм льояльно. Цар розмавляв дуже прихильно з нашим амбасадором і видко було з ходу цілої авдиенциї, що цар підпирає мирову політику Сазонова. Полишає ся лиш доси загадкою громаджене великих скількостий російских войск над західною границею. Хоч з другої сторони і то громаджене войск не так зноw велике, як о тім розписують ся віденські часописи, котрі в послїднім часї підносять найбільший военний крик з поміж цілої праси европейскої. Праса анґлійска, берлиньска і француска оцінює положене о много спокійнїйше і підносить з великим притиском, що поки що нема причини до такого занепокоєня, яке старає ся викликати праса австрийска.

Вчера збули ся дожидані від кількох днїв дві важні події. Именно Серби по кількох невеликих стичках займили альбаньский порт Дурацио, а Альбанці проголосили у Вальонї независимість Альбанії.

Що до занятя Сербами Дурацца, то Серби дуже добре знають, що Австрия не згодить ся під ніяким услівєм, аби той порт полишив ся при Сербії і Серби будуть мусіли уступити з Дурацца, так само як і з прочої Альбанії.

Переговори між Болгарами і Турками о перемире ведуть ся дальше, але доси не знати, з яким вислїдом.

Новинки.

Львів, 28 падолиста 1912.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував в етаті урядників рахункових дирекций лїсів і домен державних офіциала рахункового Марина Дерделевича ревідентом рахунковим.

— **Як буде урядово називати ся** новонароджений синок Архікн. Кароля Франц Йосифа і Арх. Зити? Як звісно одержав новонароджений 3 з ряду наслїдник престола на хресті аж 17 імен. Corr. Wilh. доносить тепер: За призволенєм Є. В. Цісаря головні імена новонародженого архікнязя, сина Архікн. Кароля Франц Йосифа і Архікняг. Зити будуть звучати: Франц Йосиф Отто.

— **Лїцитация.** Дня 3 грудня с. р. о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стаций в Стрию публична лїцитация невідобраних пересилок, як: машина до шитя, нитки, лямпи, чоботи, куферок, меблї, крісла, вино, коняк, кава, материї, папір і т. п., о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Нужда в Скільщині.** Із Скільщини доносять: У нас місцями ще до нинї стоїть жито на пни, присипане снігом, бараболї не викопані, сїно гниє на покосах, трава не скошена, а той овес, що люди звезли до стодія, перегнив, худоба не хоче їсти стухлої соломи.

— **Нещасливі пригоди.** З Мостиск доносять: Машина, що пересувала ваґони переїхала стоячого на шляху начальника стациї Ляховича. Колеса машини перетяли необачного на двоє і зробили єму смерть на місци.

— **Смерть в гостинї.** До вдовици по теслї К. Мельникової, замешканої при ул. Домса ч. 16 прийшла онoгди рано еї знакома 55-лїтна слуга А. Пахова та виросила ся, щоби хвильку могла у неї побути. Мельникова згодила ся на то і вийшла до міста а коли вернула, застала Пахову вже неживу. Тіло відставлено до інститута судової медицини.

— **Самоубийство пияка.** Вчера по 2 годинї по полудни відобрав собі житє стрілївши два рази до себе з револьвера К. Хойнацкий у власнім мешканю при ул. Потоцкого 19. Смерть слїдувала сейчас а тїло відвезено до інститута судової медицини. Причиною самоубийства стало ся налогове

— Бідний чоловічиско! — говорили обоє фармери до себе поза плечима Стівна, коли з жалем виділи якийсь смуток на его поважнім лици. Працював вже більше як рік на їх фармі коло курий і они раді були, що якесь щастє звело їх з ним, бо ледви що вжив ся в чужі доси для него відносини, як вже й щедре благословенє завитало з ним до їх дому. Тим прикрійше було для добродушних супругів, коли виділи, що якесь глубоке горе опанувало его душу.

Як майже всі потяжкі натури став ся й Стівн, коли вже було єму ясно, чого від него жадають, так само совістним і точним як і не утомимим робітником. До того причиняло ся ще й то, що він при роботі на все забував. Тоді не мав він часу займати ся сумними гадками, бо его мозок працював за поволи, як щоби було в нїм місце для кількох справ, які би побіч себе розвивали ся. З тої самої причини був він вже досьвіта, коли ледви що зачинало розвиднювати ся, вже при роботі і через день не позваляв собі анї на хвильку спочинку.

Небавком показало ся, що він вже з природи мав здібність до того, щоби товар корисно збувати а то довело до того, що опісля майже виключно лиш сам їздив до Ню Йорку а Майк, котрий повинен би був виучити ся на будівничого, займав ся без нічиєї помочи розширюванем будинків і урядженъ. Тай пані Бессі була неутомима в своїй роботі а небавком зовсім як матір зачала займати ся Стівном. Працювали ідеально одні другим на руку і як би не задумчивість Стівна, то веселе сьвітло сонця було би присьвічало тій трійци.

Пані Бессі нераз напоминала свого спільника, щоби він собі трохи відпочив; але Стівн не хотів о тім нічого й чути. — Мушу за двох робити, бо так будемо до спілки робити а не хочу, щоби хтось щось даровував. Могло було инакше стати ся, але коли вже так склало ся, то мушу вам дещо з вашої роботи відобрати.

Стіви Міллер не міг дійстно забути. Коли в коротеньких хвилях відпочинку міг сам на сам подумати, то в одній хвили ставала єму Мейбель перед очима а сама згадка о ній не давала єму спокою і гнала до роботи. Все ще не міг того поняти, що довіре, яке мав до неї, так могло розбити ся, та що він тепер сам без неї мусить собі помагати. Може навіть і через ціле житя.

Коли з порожним возом вертав з торгу домів, що бувало кождого дня в тиждни по полудни, то обїздив завсїгди так, щоби підїхати близько трикутного дому або т. зв. Трайенґля. Коли відтак споглядав на довгі ряди матових шиб, поза котрими, як знав, сиділа Мейбель і працювала, то улюблена дївчина видавала ся єму нерозважна і дурна. Марнувати своє молоде житє в такій парні — лиш з обави перед честною благодатною роботою жінки і матери! Замість як пані господарити собі на своїм власнім ґрунті, на свободі в божій природі і ставити певні основи до пізнїйшої заживотности, то она дурить себе житєм в заповітренїй фабрицї та робить панщину у тих, що на модний лад держать невільників і працює виключно лиш для їх мошонки! То не могло єму поміститися в голові; він не міг позбути ся того чувства, що теперішнє его житє то лиш якийсь сон, з котрого мусить пробудити ся. Але заразом і понимав, що хиба лиш якесь чудо може їх знов звести разом. Остаточно і він мав також свою гордість і за дївчиною, котра его честне старане раз і другий відкинула, певно бігати не буде. А хоч би й сьвіт мав задля того завалити ся! Длятого так собі уложив свою їзду через улицю Ґрін, що не їхав туди, коли з того величезного будинку висипалась маса робітників. Нехай Мейбель не думає може, що він може все ще має надію, що она помякне для него.

Одного разу в суботу по полудни їхав Стівн знову через долішну Широку улицю. Мусїв спішити ся, щоби не стрітити ся по дорозі з масами робітників, бо то була вже пята година а о тій порі кінчить ся тиждень у всіх фабриках в Ню-Йорку.

Вже ішли тротоарами густі громади робітників і робітниць а утомлені їх лиця ясніли, бо то надходила недїля, день відпочинку. Дзвінки від возів трамваєвих дзвонили, на перехрестях улиць розставлені полїцисти давали собі свиставками сиґнали. Все було як звичайно. Ніхто не прочував, що ангел смерти перейшов знов по горах трупів через столицю над Гудзоном, де й без того житє людське так малу має вартість.

— Стій! Не можна дальше!

Відділ полїцистів на конях при вїздї на улицю Ґрін заступив Стівнови дорогу.

— В будинку Трайенґль горить! Ґрін Стріт замкнена для руху возового.

(Дальше буде).

пияньство через що Хойнацкий не міг нїгде дістати служби.

— **За шпігуньство в користь Росиї** арештовано в Іваню Пустім звістного проводиря галицких москвофілів, Теодора Марущака. Жандармария прихопила его кажуть на робленю знимки із шляху зелїзничого і відставила его до старостьа в Борщеві, котре знов віддало его судови а той задержав его в слїдчім арештї. Марущак має лїт 34 і походить з Підгаєччини.

— **Стережіть ся обманців.** Переполох, який викликала чутка про грозячу війну, котру ще збільшило покликуванє до служби войскової, дав всїлякого рода обманцям і мантїям нагоду до визискуваня і обдурюваня легковірних і трусливих людий. Мантії ті, обманці крутять ся головно по селах і місточках, страшать людий війною а відтак говорять, що дотеперішні гроші паперові, банкноти стратили вже або стратять свою вартість і найлїпше, коли хто ще має банкноти, зараз їх продати, бо за кілька днїв нїхто не дасть за той папір навіть такої суми, яку обманець готов тепер дати. Перепудивши так легковірного селянина, бере мантїй від него банкнот на 20 кор. а платить ему монетою 8 корон. Так само викуповують книжки щадничі на двіста або й триста корон за кількадесять корон а перепуджені люди вірять мантїям і дають ся обманювати. Отже насамперед треба то мати на увазї, що до війни ще далеко мимо того, що покликують до войска і слїдно приготовляючі роботи. По всїй імовірности, як справи доси стоять, до війни не прийде а хоч би навіть і прийшло, то гроші зложені в таких інституциях як каси щадничі чи то публичні чи приватні зовсім не пропадуть. Гроший в тих касах, уміщених по найбільшій части на гіпотеках або в цїнних паперах, не нарушить не то власна держава але навіть неприятель, який би впав до краю, бо після постанов конференциї в Гадзї навіть неприятелеви невільно нарушати гроший кас ощадности і приватних товариств. Отже нема чого боятиь ся і гроший не треба виймати, бо легко можуть розійти ся а в дійстній потребі не буде відтак чим ратувати ся; мантїїв же треба гнати від себе а найлїпше такого прихопити зараз і віддати в руки справедливости.

— **Невинно арештовані.** Шпигуньска робота в Галичинї стала ся причиною, що вже й в зовсім невинних людех око публичної безпечности добачує якихсь шпигунів. У Львові маємо до занотованя кілька таких забавних случаїв але все-таки немилих. З Калуша приїхав інспектор полициї і тут купив собі плащ офіцира від артилериї, убрав ся в него і вийшов на ул. Кароля Людвика. Тут звернув на себе увагу якогось капітана, котрий на лад войсковий задержав его на улици і повів на головну варту. Тут п. інспектор калуской полициї оправдував ся як міг, але ему якось не хотїли вірити і відставили на полїцию. Аж тут его випущено на волю, але дижурний комісар порадив ему, щоби бодай повідривав вилоги від свого плаща. Подібна історія приключила ся інжинїрови і професорови полїтехніки дрови Ів. Блявтови. Яко підозрівного о шпігуньство арештовано за янівскою рогачкою і під баґнетами приведено на полїцию, де его очевидно випущено зараз на волю.

— **Пригода на зелїзници.** Із Станиславова доносять: Вчера около 8 год. 20 мін. вечером наїхали на себе два поїзди товарові ч. 384 і 381 межи стациями Букачівцї а Журавно-Новосїльцї у віддалї 2 кільометрів від стациї Букачівцї. Внаслїдок того вискочили із шин два передні ваґони поїзду 384. Машиніст поїзду 381 і двох кондукторів поїзду 384 легко ранені. Пригоду ту спричинив кондуктор ведучий поїзд, котрий розпорядив від'їзд поїзду з Букачовець без дозволу урядника. Перешкоду усунено о 1 год. в ночи. Поїзд поспішний ч. 2 відійшов з 3-годинним спізненем з Букачовець, а поїзд 323 з 5-годинним спізненем зі стациї Журавно-Новосїльцї.

Телеґрами.

Відень 28 падолиста. На засїданю презесів клюбів палати послів, яке відбуло ся нинї, президент міністрів ґр. Штірґкг заявив, що сими днями предложить палатї три проєкти законів, а то: закон о доставі коний, о запомогах для членів родин на случай мобілїзациї і о доставлюваню убікаций і средств перевозових приватними особами і громадами на случай мобілїзациї. Премієр підчеркнув потребу скорого і гладкого залагодженя тих предложень і просив презесів, щоби порозуміли ся в тій справі зі своїми партиями. Умовлено ся, щоби на разі не розширяти порядку дневного. Слїдуюче засїданє відбуде ся нинї вечером.

Льондон 28 падолиста. До „Dail Telegr.“ доносять з Дураццо дня 27 с. м 4 год. 50 мін. вечером: На будинку правительства вивішено якраз альбаньский стяг народний. Вивішено его без всякої церемонії. Урядникам полишено свободу, чи хотять признати нове правительство, чи волять від'їхати. Всї турецкі прапори забрано. Альбаньска хоругов має чорного орла на червонім поли.

Атини 28 падолиста. Начальний вожд кн. Константин доніс, що полк грецкої кавалериї обсадив Касторию.

Константинополь 28 падолиста. Велика часть австрийских і нїмецких моряків всїла назад на кораблї.

Атини 28 падолиста. Нїмецкий консуль в Солуни вислав письмо до команданта міста з виразами сожалїня з причини подій, які викликало знайденє нїмецких паспортів у турецких офіцирів.

Петербург 28 падолиста. В палатї спортовій відбув ся „славяньский концерт“ на користь болгарского і сербского „Червоного Хреста“. Взяло в нїм участь 6000 публики, в тім числї посли Сербії і Болгариї.

Константинополь 28 падолиста. З урядового жерела доносять, що переговори повновластників з обох сторін не довели до успіху. Нинї ведуть ся переговори дальше. Зачувати, що турецкі повновластники обставали вчера при граничній лїнії, котра полишає Туреччинї цїлу солуньску територию аж по Кірккілїссе, а балканьскі держави жадали лїнію Енос-Сарай-Мідія.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 27 падолиста 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	615·—	625·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яся	495·—	510·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	465·—	475·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	92·10	92·80
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	94·—	94·70
4% листи застав. Банку краєв. .	86·—	86·70
Земельний Банк гіпотечний Львів	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	90·10	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	83·10	83·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·30	97·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	91·30	92·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	81·50	82·20
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	83·30	84·—
„ „ 4% з 1908 р. .	82·—	82·70
„ м. Львова 4% по 200 К .	79·30	80·—
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	50·—	56·—
Угорскі черв. хреста . . .	30·50	36·50
Архік. Рудольфа 20 К.	80·—	86·—
Базиліка 10 К	26·25	30·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·46	11·49
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·87	118·07

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годинї 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годинї 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годинї 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).